

WAT DOE JE OM OP TE VALLEN
IN HET MEUBELWALHALLA?

Hoe werkt een Belgisch designlabel toe naar Milaan?

Model (mèt sigaar!)
op de Lazy Sunday,
een fauteuil van
stefan schöning
die Indera
in première toonde
in Milaan.

Op de belangrijkste meubelbeurs ter wereld wil elke zichzelf respecterende fabrikant echt kunnen uitpakken. Alles wordt gedaan om nieuwigheden glans te geven. Hoe werkt een designlabel toe naar het moment de gloire? In het kielzog van het Belgische Indera naar Milaan.

tekst **Christophe De Schauvre**

Cijfers zeggen niet alles, maar toch veel. Op het Salone del Mobile hebben 1.700 standhouders en 750 designers afspraak met de internationale pers en vaklui. Als 'design' een olympische discipline was, dan vonden de Spelen elk jaar plaats. In Milaan. En de druk om daar op te vallen en te presteren is enorm. Want hoe zorg je voor deining in die vloed aan designnieuwigheden?

Anders dan de enorme weerklank van het jaarlijkse designmoment soms doet vermoeden, is het Salone del Mobile nog steeds een commerciële beurs. "Elk jaar opnieuw is het een gekkenhuis", zegt Carl Meers, drijvende kracht achter het Limburgse designlabel Indera en dit jaar voor de vijfde keer op rij present in Milaan. "Terwijl het gaat om een vakbeurs. Dat is schijnbaar naar de achtergrond verdwenen, ten koste van het parallelle circuit in de stad. De Zona Tortona of Ventura Lambrate doen bijna vergeten waar het echt om draait: sofa's verkopen."

Indera pakt dit jaar uit met twee nieuwigheden: de Lazy Sunday, een fauteuil van stefan schöning, en een gedurd modulaair sofaconcept van Wim Segers. "Wim is zowat de huisdesigner van Indera. We weten perfect wat we aan elkaar hebben", zegt Meers. Anders is het met stefan schöning. "Die had ik al lang op mijn verlanglijst staan. Toen ik in juni 2011 startte met het uitdenken van nieuwe collecties zag ik mijn kans schoon om het hem te vragen."

"Meestal rijpen de ideeën in de maanden na Milaan en wordt er nagedacht over wat wenselijk is binnen het bestaande productgamma", klinkt het bij Meers. Het heeft ook met het DNA van het bedrijf te maken, want bijna alles wat Indera op de markt brengt is gemaakt door Mecam, de familiale meubelgroep waartoe Indera behoort. De Mecamgroep, opgericht door Carls oom en gerund door diens kinderen Luc en Inge Meers, is gespecialiseerd in het betere maar vooral klassieke meubel met een stevige houten onderbouw. "Als we nadenken over nieuwe producten voor Indera dan moeten die niet alleen aansluiten bij ons gamma, maar ook inpasbaar zijn in de productieprocessen van Mecam."

Dat Wim Segers als kind aan huis perfect weet waartoe Mecam in staat is, versnelt de conceptuele bespreking. "Sterker nog, Wim moet ik nau-

Schetsen van ontwerper stefan schöning van wat later de Lazy Sunday zou gaan heten.

welijks brieven, hij komt zelf aanzetten met ideeën." Het vertrouwen in 'Studio Segers' is groot. Maar ook voor stefan schöning heeft Meers niets dan lof. "Een telefoongesprek van drie minuten volstond om te weten wat we voor elkaar konden betekenen", herinnert hij zich. Natuurlijk kwam het wat later op de hoofdzetel in Dilsen-Stokkem tot een ontmoeting, maar de conceptuele bespreking was kort; de meeste tijd werd uitgetrokken voor een rondleiding in de werkplaatsen van Mecam. "Ik vond het belangrijk dat stefan kon zien hoe we werken en wat we maken. Om de sterktes van Mecam te benutten en te vertalen naar de Inderastijl. Ik wilde dat hij nadacht over een soort clubzetel waarin hout de toon zou bepalen."

DE EERSTE PROTOTYPES

13 februari. stefan schönig monstert op een gigantische werktafel in 'de modellenkamer' van het bedrijf een rank gestileerde houten zetel. Het gaat om het tweede prototype van wat zijn Lazy Sunday moet worden. Het eerste, dat nog een variant heeft met hogere rugleuning, wordt erbij gezet maar is minder gedistingeerd.

De twee modellenmakers die zich om het prototype hebben bekommerd, trachten iets op te maken uit schönigs expressie. "Ziet er goed uit", luidt diens oordeel. "Maar dat betekent nog niet dat het een goede zetel is." De Antwerpse designer neemt vervolgens plaats in de fauteuil en kijkt naar Carl Meers: "De hellingsgraad is beter dan de vorige keer." Meers vindt dat ook, maar wijst op het euvel van de lendensteun. "Hier moeten we extra steun zien te krijgen", zegt hij, als hij de handen tussen rug en rugleuning steekt. Er ontspint zich een discussie over de minimaal gehouden kussens die los in de zetel liggen. Of de met polyethervlokken gevulde exemplaren een andere vulling moeten krijgen, dan wel of er een compartimentering moet worden gestikt zodat er een extra band kan worden gemaakt in het rugstuk. "Maar het mag niet bol ogen", zegt schönig. De Lazy Sunday maakt gebruik van een houten

Zit alles juist? Concentratie bij onder meer fotograaf Frank Gielen en pr-vrouw Inge Vanluyl (l.) bij de start van de cruciale shoot.

frame met een rug- en zitvlak van zwart 3D-textiel. "Flinterdun maar oersterk en het zorgt voor een functionele ondersteuning met net genoeg veerkracht voor zitcomfort", zegt schönig. Een extra kussen is eigenlijk niet nodig, maar wordt toch voorzien. "Wil je een zetel verkopen, dan moet die er uitnodigend uitzien", verwoorden de meubelmakers het. "Zonder kussens is dat minder, ook al zit het best goed. En we moeten nu dus ook meer lendensteun voorzien." In zijn schetsboek maakt schönig aantekeningen voor de twee prototypemakers.

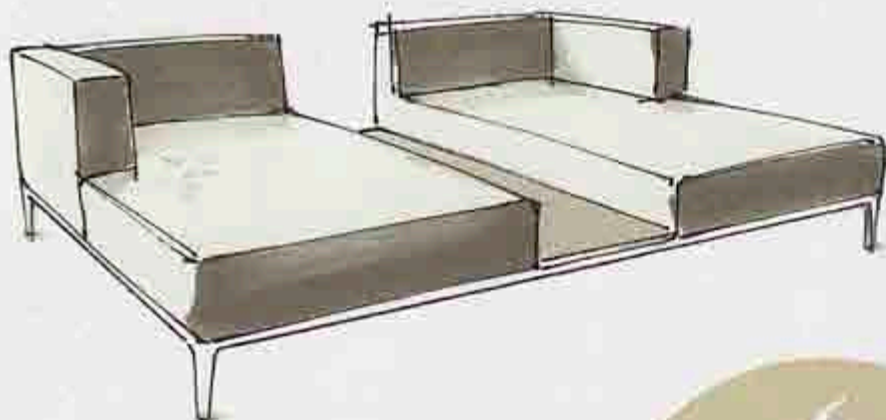
Wat volgt, is een fascinerend spel waarin elk detail gewikt en gewogen wordt. Al vlug gaat het over het houten frame. schönig wil nog een centimeter van de verbindingstukken af. "Dit hier moet wat schuin uitlopen en hier kan nog een duimbreed geschoven worden en dat kan er ook van af", doceert hij. Na een half uur liggen de details vast.

schönig wil een Aziatisch geïnspireerde stoel. Dun, rank, bijna Spartaans

ogend, maar toch comfortabel. De discussie over de kussens en het ontbreken van lendensteun baart de Inderatopman zorgen. "Mag ik die zetel meenemen?" vraagt schönig in de wandelgangen van de Mecamhoofdzetel. "Dan kan ik er op kantoor nog wat naar kijken en wat testen." Enkele dagen later stuurt Carl Meers een mail met als onderwerp 'Foto's Vrachtwagen 52'. "Onze nieuwe vrachtwagen voor 'missie Milaan' is al klaar, nu de meubels nog", staat er. Aan een ander front zetten Inge Vanluyl en Stefan Vanbergen, samen het atypische communicatiebureau

DE ZETEL
MOET UITNO-
DIGEND OGEN.
ER MOËTEN
KUSSENS IN

Mooz, de turbo op. "Zij zijn al enkele jaren actief voor Indera", zegt Meers. "We kunnen niet alles binnenshuis doen. Daar zijn we te klein voor."

Mooz reageert op Meers openingszet over Vrachtwagen 52 met een werkdocument 'Indera timing PR & communicatie Milaan 2012'. Schematisch. Rigoreus. Voor hen primeert nu de productfotografie en het maken van het campagnebeeld. "Volgens deze timing moeten de zetels in de week van 20 februari klaar zijn. Lukt dat? Vroeger is altijd beter", zo schrijft Inge Vanluyd. 20 februari is duidelijk ideaal, al is er enige 'rek' tot de week daarna. "Het klaarkrijgen van de prototypes is altijd een race tegen de klok", klinkt het. "Vooral omdat we ons moeten schikken naar de werklust van de Mecamgroep. Ook zij hebben hun eigen beurzen en ook daarvoor moeten prototypes worden gemaakt. Indera moet zijn beurt afwachten."

ALTIJD WEER EEN VERRASSING: DE STAND

Met het prototype van de schöningfeauteuil komt het wel goed. Met Wim Segers' modulaire bankconcept, erg ambitieus van opzet, is het anders. "We werken een nieuw zitsysteem uit waarbij je op een rank aluminium onderstel naar keuze verschillende modules kunt plaatsen. Vaste ingrediënten waarmee je als een chef-kok aan de slag kunt", licht Segers toe. We noemen het Mise en Place."

Modulair en een brede waaier aan vaste componenten, hoe vertaal je dat naar een prototype? Want er moet in Milaan wél iets te zien zijn. "We hebben twee opstellingen uitgedacht die de eigenschappen in de verf zetten en een staalkaart geven van de mogelijkheden", klinkt het bij Studio Segers, die zich met Carl Meers nog eens over de product-schetsen buigt. Op dat moment loopt ook het bericht binnen welke stand Indera toegewezen krijgt op de beurs. Dat designbedrijven dat slechts enkele weken voor de opening van het Salone horen, tart eigenlijk elke verbeelding. "Ach ja, zo werkt het. Je moet gewoon geluk hebben, want zelf heb je er niets over te zeggen." Blijkt dat Indera dezelfde standruimte krijgt als in

Het is elk jaar
weer een race
tegen de klok

Carl Meers (Indera)

Schetsen van
het modulaire
bankconcept
Taylor Made van
Studio Segers
voor Indera.

2010. "Niet slecht, maar vorig jaar was de stand aan twee zijden open, dat is makkelijker communiceren. Dit jaar is het anders: een diepe ruimte van 9 bij 6 meter, met opening aan het gangpad. Dan moet je de passanten echt de stand zien binnen te lokken."

Studio Segers kan nu gaan zoeken naar de best denkbare opstelling van de sofa's. Wim en zijn team ontwerpen dit jaar de stand. Meers: "Dat is niet zo simpel. Je moet verrassen en om aandacht schreeuwen, zonder dat het ten koste gaat van de getoonde producten. Vorig jaar hadden we de wanden bekleed met boomschors, restafval van het eikenhout dat bij Mecam wordt versneden. Geen gimmick, maar een krachtige boodschap die veel reacties uitlokte."

Om de muizenissen inzake metacommunicatie uit te klaren, belegt Carl Meers een kroonraad. Ten huize Mooz zitten zowel Inge Vanluyd en Stefan Vanbergen als Wim Segers en diens zoon en rechterhand Bob aan tafel. De cruciale vergadering, half februari, moet alles in een definitieve plooi leggen. Op de agenda: het fotomoment op 13 maart, de contouren van de stand, de invulling en de toon van de algehele communicatie.

"Om het publiek de stand in te trekken wordt de achterwand cruciaal", zegt Vanbergen. "De

Een 'huiselijk' homokoppel met baby op de sofa? Moet kunnen, dat is een typische Indera-twist!

Het 3D-textiel voor het rug- en zitvlak is flinterdun maar oersterk.

schuine kijkhoek bij het voorbijlopen moet de mensen triggeren. Daar moet je met de producten uitpakken." Bob en Wim Segers zijn het daarmee eens en hebben al een plattegrond klaar. Daarop opent hun modulaire Mise en Place aan de ene kant en de Lazy Sunday van schöning aan de andere kant. "Van welke kant je ook komt, je ziet meteen de nieuwigheden."

Om de modulariteit van de Mise en Place te communiceren wil het Segersteam een tros videoschermpjes ophangen boven de tweede sofa, dieper in de stand. "Dat moet het verhaal van de ontelbare combinaties meegeven, maar ook de nieuwsgierigheid wekken", licht Bob Segers het plan toe. Meers en Vanbergen zijn enthousiast, maar Inge Vanluyd is bezorgd over de benaming van Segers' modulaire concept: "Ik begrijp dat jullie het koken hanteren als concept maar de door jullie voorgestelde link met een presentatie waarin messen, rauw vlees, selder en andere ingrediënten refereren aan de modulariteit, lijkt me erg moeilijk te verzoenen met een mooie, gezellige sofa-formatie."

TERUG NAAR AF

Dat er in deze fase voor Milaan nog plaats is voor een discussie op grond van wat al is gerealiseerd en eigenlijk raakt aan de essentie van het productverhaal, is opmerkelijk. Maar nadat argumenten voor en tegen zijn uitgewisseld, schikt Wim Segers zich naar de uitkomst: nog eens nadenken over de benaming en de daarmee gepaard gaande beeldtaal.

Eigenlijk betekent dit: terug naar af. Want behalve de inde-

CRUCIALE
VRAAG:
HOE
LOKKEN
WE DE
MENSEN
DE STAND
IN?

ling van de stand en de cluster van videoschermpjes staat er niets meer vast. Verder wordt er aangestuurd op een 'ophefmakend' beeld, niet schafferend, maar wel iets wat blijft hangen.

"We zouden het campagnebeeld van de modulaire sofa willen presenteren in de huiselijke context van een homoseksueel koppel. Mét baby", wordt er vanuit de hoek van Mooz geopperd. Carl Meers pikt meteen in op dit opmerkelijke idee. "Prima. Doen we. Op een respectvolle manier dan wel. Niet te karikaturaal. Die twist past in de reeks van Indera."

Met de Inderareeks bedoelt hij eerdere productbeelden waarin getrimde poedels worden gebruikt of een model dat languit uit een supergrote pot chocopasta eet, of rechtzittend een goudvis uit een viskom verorbert. "En wat stellen jullie voor met de fauteuil van stefan?" Mooz wil een contrastrijke tegenstelling tussen de zwarte Lazy Sunday en een compleet wit fotomodel. Wat volgt is het fiat én de laatste rechte lijn naar Milaan.

DE LAATSTE LOODJES

Eén week voor de productshoot zal plaatsvinden bij de Hasseltse fotograaf Frank Gielen blijkt er nog steeds geen nieuwe naam te zijn voor het modulaire sofaconcept. Zelfs de Milanese studiereis van het Moozteam en Carl Meers brengt geen soelaas. "We zijn een weekend restaurants gaan uitproberen om ons pr-diner, dat erg belangrijk is, extra glans te geven", klinkt het bij Meers. "Omdat we vorig jaar wat in de steek zijn gelaten door onze restaurateur, willen we nu harde garanties."

Indera laat niets meer aan het toeval over. Het wil zich wel positioneren als een buitenbeentje: verrassend en kwalitatief. "Dat zijn de waarden die we ook met de campagnefoto's willen uitdragen", zegt Stefan Vanbergen. "Bij verschillende modelbureaus hebben we gezocht naar twee mannen die passen bij de stijl. De ene heeft een universele, machoachtige look, de andere was een gok", klinkt het, terwijl hij een foto toont van een rosse man die allesbehalve oogt als een model.

In Gielens studio zie ik wat later de twee fotomodellen geroutineerd poseren in hun Stijn Helsenkostuum. En ik zie voor het eerst het prototype van Wim Segers' bank! "Mag ik je presenteren: de Tailor Made", lacht Inge Vanluyd. Carl Meers klopt voortdurend plooiën in de kussens. "Hoe meer kreukels hoe beter, vooral op de foto. Anders krijg je een te vlakke vorm en mis je diepte." Tijdens de shoot wordt er nog van alles aangepast: licht, achtergrond, textuur van de bekleding, kleur, de houten plint wordt wat meer in de richting van aluminium bijgesteld...

Een nimmachtige verschijning in een ragfijn wit jurkje meldt zich aan voor de tweede shoot, met schönings Lazy Sunday. De zwarte uitvoering van de fauteuil oogt strak. "Het mag wat net-uit-bednonchalance hebben", regisseert Gielen zijn model. Vanbergen stuurt aan op wat vuur in de

OEI! HET IS
AL MAART
EN ER IS
NOG GEEN
NAAM VOOR
DE ZETEL

De Lazy Sunday
in vol ornaat:
zwart, strak.

campagne en reikt het model een sigaar aan. Carl Meers is nog maar eens blij dat de productshoot altijd minimaal vijf weken voor de beurs plaatsvindt. Hij wijst naar de op zijn kant gezette Tailor Made. "Er moeten nog aluminiumframes worden gemaakt, want deze houten uitvoering kunnen we in Milaan niet laten zien. Vandaar die vijf weken. Dan heb je nog een buffer om details goed te krijgen."

De Tailor Made wordt volgens Meers een belangrijk product en misschien het begin van een heel aparte lijn binnen Indera. Hij denkt aan accessoires zoals een geïntegreerde planten- of lectuurbak, een wijnrek of vakjes om afstandsbedieningen in op te bergen. "We willen ook een rugleuning aan de sofa die dan tegelijk dienst kan doen als computertafel."

Milaan nadert nu met rasse schreden. De nieuwsgierigheid naar de impact van de Tailor Made is groot. Meers kan het moeilijk inschatten. Ook daarom heeft hij de Lazy Sunday mee. Twee complementaire producten, en dus een gespreid risico voor Indera.

MILAAAN, HAL 20

Een paar weken later zien we in Hal 20 van het Salone dat de Indera-stand uiterst rustig is gehouden. Het uitgelichte campagnebeeld van de Lazy Sunday siert de achterwand en de twee Tailor Made-opstellingen zijn piekfijn afgewerkt. "We hebben nog salontafeltjes gemaakt met dezelfde aluminium plint als de Tailor Made", zegt Carl Meers. "En er zijn met textiel beklede schalen gemaakt die hetzelfde houten deksel hebben als de tafelbladen. Kleine details die het verhaal compleet maken."

Op het persdiner, twee dagen eerder, was Meers nog de olijke gastheer-animator. Nu, op het Salone zelf, is hij één en al concentratie. Toen ging het eerder om het spel, nu om de knikers. Want al die inspanningen van de voorbije maanden, die moeten natuurlijk wel lonen. ☛

